

LBRIS

We know
books

Ruxandra Popa
Pierduți

Copyright@ Ruxandra Popa

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2021
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPA, RUXANDRA

Pierduți / Ruxandra Popa. - București: Unconventional Publishing,
2021

ISBN 978-606-9706-38-1

821.135.1

Editor: Emanuela Cîrligeanu

Redactor: Oana Arion

Bun de tipar: Decembrie 2021

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ruxandra Popa

Pierduți

Țeară Blesțeană

Volumul 1

București, 2021

Capitolul 1

Niciodată nu am fost tipul de persoană caracterizată prin timiditate. Îmi place să socializez și să-mi leg noi prietenii. Sau, cel puțin, îmi plăcea...

Am devenit extrem de introvertită când părinții mei au divorțat. Povestea familiei mele părea desprinsă dintr-un film de groază. Mama a rămas însărcinată cu mine când ea avea numai cincisprezece ani, iar tata, douăzeci și cinci. Părinții mamei au gonit-o de acasă și au renegat-o. Bunicul chiar a amenințat-o:

— Dacă te mai întorci vreodată sau îmi apari în cale, eu cu mâna mea te omor!

În adâncul sufletului meu sunt ferm convinsă că bunicul n-ar fi ezitat să-și ducă la capăt amenințarea. Chiar și acum mi se strânge inima când mă gândesc la biata mea mamă. Era însărcinată, fără un acoperiș deasupra capului, fără bani, fără părinți, fără viitor, abandonată de cel care jurase că o iubește, că i-ar oferi și luna de pe cer, dacă i-ar cere-o. Era complet lipsită de speranță.

LBRIS | We know books

Dar chiar și în cea mai întunecată peșteră există o scânteie de lumină. Părinții tatei l-au silit pe acesta să se însoare cu mama. Mi-o și închipui pe bunica spunându-i tatei:

— Filip, i-ai ruinat viața lui Anne. Ai lăsat-o gravidă și din cauza asta a rămas pe drumuri. Trebuie să-ți asumi responsabilitatea acțiunilor tale. Vei avea un copil cu ea, deci o vei lua de soție.

— Nici gând! E doar o adolescentă! a izbucnit el atroce.

— Nu a părut să-ți pese când ai dus-o în patul tău.

— Dar voi nu mai aveți niciun drept asupra mea! Sunt adult! Sunt pe cont propriu! Nu mai depind de voi! Nu mă puteți obliga să acționez contra voinței mele!

Bunicul doar a râs.

N-am aflat niciodată cum l-au convins să se însoare. Dar, deși a acceptat până la urmă să se căsătorească, părinții mei n-au avut parte de o căsnicie fericită.

Cât timp au trăit bunicii, n-au existat dispute între mama și tata, iar eu eram centrul universului tuturor. Însă în clipa în care ultima lopată de pământ a acoperit mormântul bunicilor, diavolul s-a arătat în toată splendoarea lui.

Pentru prima dată în viața mea am văzut ura ce îi domina pe ai mei. Mama a început să se autodistrugă. Vindea obiectele din casă pentru a avea suficienți bani pentru droguri, țigări, băutură. Se certa cu tata și era plecată des de acasă. De multe ori nu aveam ce mânca, iar tata era silit să fure pentru a face rost de hrană sau de îmbrăcăminte pentru mine. Și eu abia aveam șase ani.

Când am început școala, situația s-a înrăutățit. Părinții mei se certau tot mai des. Odată, mama a lipsit de acasă o săptămână. Deși nu voia să o recunoască, tata era îngrijorat. A întrebat în stânga și în dreapta și a aflat că era în spital. Nu am înțeles prea bine motivul. A stat internată

aproape două luni și a fost operată de cel puțin trei ori. În acel interval, tata a fost mai mereu cu ea. Eu trebuia să-mi port singură de grijă, deși nu aveam mai mult de opt ani. Fără vecina mea, Mary, cu siguranță n-aș fi supraviețuit. Ea mă hrănea, mă ajuta la teme, mă ducea la școală, mă îmbrăca, mă îngrijea când eram bolnavă. Nu era căsătorită și nu avea copii. Probabil pentru că își dorea foarte mult să fie mamă, se ocupa de mine. Sau poate că doar îi era milă de mine. Indiferent care ar fi fost motivul, eu o iubeam și îi eram recunoscătoare.

În una dintre nopți, când citeam în încercarea de a-mi înfrânge o insomnie puternică, tata a venit pe neașteptate acasă. A intrat la mine în cameră, trăgând cu sete dintr-o țigară. Slăbise îngrozitor. Avea ochii roșii de oboseală și chipul pământiu. Mi se părea că mi se înfățișa o stafie și m-am cutremurat.

Deodată, mi-a surâs cu zâmbetul acela blând, dragăstos, pe care îl afișase de atâtea ori înainte de moartea bunicilor și de care îmi fusese extraordinar de dor.

— Ce face dulcea mea Elayla? m-a întrebat el.

Am răspuns prudent:

— Nu pot dormi. Citesc.

Brusc, mi-a venit o idee. I-am întins cartea, rugându-l:

— Citește-mi, tati!

Mă așteptam la un refuz, însă mi-am spus că n-am nimic de pierdut dacă încercam. Spre uimirea mea, tata a abandonat țigara, s-a așezat lângă mine pe pat, a luat cartea și a început să citească. M-am cuibărit la pieptul lui, încercând să-mi amintesc când fusesem ultima oară atât de aproape de el. Nu am avut prea mult timp de gândire. Glasul lui domol m-a adormit aproape imediat.

Din acea noapte, tata n-a mai plecat de acasă. La câteva zile după aceea mi-a cumpărat un splendid medalion de aur. Înăuntrul său se adăpostea o fotografie minunată cu o stea. Tata mi-a explicat:

— Când un om se naște, primește o stea ce îi va lumina cerul vieții. Fiecare persoană este o stea pentru o altă persoană. Tu ești steaua stelei tale. Când o vei întâlni, vei ști. Vei simți.

Deși eram mică, am înțeles metafora. Totuși, l-am întrebat ca să mă asigur:

— Te referi la dragostea dintre doi oameni, nu-i așa?

Tata a părut surprins că pricepusem atât de ușor. A dat afirmativ din cap.

— Dar între stele nu există ură. Nu există certuri și bătaii ca între tine și mami, am precizat.

— Uneori, stelele sunt înghițite de găuri negre sau ademenite de o strălucire falsă, a încercat el să mă lămurească. Mama ta a fost strălucirea falsă ce m-a azvârlit în haos. Din fericire, sunt încă viu. Știi de ce?

Am clătinat din cap, mirată că pricepeam tot ceea ce-mi zicea. Până în ziua de azi, la vârsta de douăzeci de ani, sunt convinsă că, dacă mi-ar fi vorbit altfel, nici măcar acum n-aș fi pătruns taina vorbelor sale.

Părintele meu m-a luat în brațe și mi-a șoptit:

— Pentru că te am pe tine și te iubesc.

M-am uitat lung la el.

— Credeam că mă urăști, am zis cu glas tremurător.

A holbat ochii de uimire.

— N-aș putea niciodată să te urăsc! Mereu te-am vrut! Nașterea ta a fost cel mai frumos lucru din viața mea!

— Dar tu n-o voiai pe mami, am continuat aproape plângând.

— Nu și nici acum nu o vreau. Plănuiam să te iau imediat ce te nașteai și să te cresc singur, dar bunicii tăi mi-au spulberat toate planurile.

Nu știam cât adevăr și câtă minciună se ascundeau în spatele vorbelor lui, dar tata a fost foarte afectuos cu mine și am decis să-l cred.

Însă fericirea noastră n-a fost să dureze. După ce mama s-a întors de la spital, tata iar s-a îndepărtat de mine și și-a reluat vechile obiceiuri. Părea să fi uitat ce-mi spusese nu cu mult timp în urmă. Mă uitam cu deznădejde la el. Era ca și cum aș fi avut cheia către paradis și, peste noapte, încuietura ar fi fost schimbată, lăsându-mă pe dinafară.

Aveam doisprezece ani când mama a anunțat că divorțează. Ziua aceea mi-a rămas adânc întipărită în memorie. Și acum, dacă îmi închid ochii, pot retrăi momentul. Era luni seara. Luam cina cu părinții. Tăcerea sufocantă în care se desfășura masa nu prevestea nimic bun. Eu mă uitam pe pereți, încercând să ghicesc ce-mi mai pregătise haosul de data asta.

După ce mama a spălat vasele, a spus pe neașteptate:

— Filip, mâine depun actele de divorț.

Am tresărit violent, în timp ce tata n-a schițat niciun gest. Nici măcar nu părea surprins.

— Trebuia să le fi depus demult, Anne, a răspuns tata, sporindu-mi îngrijorarea.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să pun capăt căsniciei când i-am îngropat pe părinții tăi, însă mai bine mai târziu decât niciodată.

— Eu nici măcar n-am vrut să mă căsătoresc cu tine. N-ai de ce mă învinovăți.

— Ai rămas același nemernic mizerabil!

— Te rog, scutește-mă de melodramele tale! Doar mă dezguști, Anne.

Lacrimi de furie s-au adunat în colțul ochilor mamei. S-a uitat la mine, care ascultam îngrozită. Aveam bizara impresie că aceasta nu era viața mea, că o împrumutasem pe a altcuiva și că adevărata mea viață se află încuiată într-un seif pe fundul mării.

— Elayla, fă-ți bagajele. Imediat după proces plecăm, a anunțat mama pe un ton categoric.

Unde? aș fi vrut să-i strig. Ce vom mânca? Unde vom locui? Cu ce ne vom îmbrăca? Cum voi putea continua să învăț?

N-a fost nevoie să-i adresez nicio întrebare. Tata m-a apucat strâns de braț. A rostit calm:

— Elayla rămâne cu mine. Tu n-ai decât să pleci, nu mi pasă, dar copila rămâne cu mine. Mi-ai risipit dragostea și tinerețea, Anne. Tot ce mai am pe lume e Elayla. Nu te las să mi-o răpești.

— Nu voi permite ca Elayla să viețuiască cu un nenorocit ca tine! a strigat mama mânioasă.

— Mai bine întreab-o cu cine vrea *ea* să stea. Se va ține cont și de dorința ei.

Mama a vrut să mai adauge ceva, dar tata s-a întors spre mine. Eu tremuram ca varga, privindu-i cu ochii mari de spaimă și de confuzie.

Înțelegând că nu mai are rost să insiste, mama m-a întrebat:

— Tu cine vrei să aibă grijă de tine?

Știam de mult răspunsul, dar mă temeam să-l rostesc cu voce tare. Nu voiam să rănesc pe nimeni. Este atât de nedrept ca părinții să-și oblige copiii să aleagă între ei! Copiii n-ar trebui separați de părinții lor. N-ar trebui să treacă prin astfel de experiențe, ci să fie protejați, iubiți. Dar — mă gândesc eu azi — dacă m-au pus să aleg pe unul dintre ei, înseamnă că amândurora le păsa de mine. Dacă, de exemplu, mama ar fi spus din prima să mă duc să stau la tata era un semn clar că nu o interesa de soarta mea. Cerându-mi să iau o decizie, manifesta un interes față de mine, poate chiar dragoste. Zic *poate* deoarece, din punctul meu de vedere, mama nu m-a dorit și nu m-a iubit niciodată. Mereu m-a considerat un blestem căzut pe capul ei, o povară, o pedeapsă mai cruntă decât moartea însăși. Niciodată n-a reușit să-și ascundă adevăratele gânduri —

nu le numesc sentimente, pentru că este exagerat — pe care le nutrea față de mine. Probabil că voia să locuiesc cu ea doar din cauză că-l considera pe tata complet incapabil să aibă grijă de mine.

I-am privit lung, prefăcându-mă că era foarte dificil să aleg. După ce am ezitat o vreme destul de îndelungată, am șoptit:

— Tata.

Acesta a zâmbit triumfător, în timp ce mamei i s-a scurs sângele din obraji.

— Filip?! s-a bâlbâit ea, nevenindu-i să creadă. Dar, draga mea Elayla, EU am avut dintotdeauna grijă de tine! EU te-am crescut, EU te-am hrănit, EU te-am educat! Cum să-l preferi pe Filip MIE?!

Atunci, am dat frâu liber tuturor gândurilor ce mă bântuiau de atâția amar de ani:

— Mamă, tu ai făcut tot ce ai făcut din pură datorie, și asta în foarte puțină măsură, căci aproape mereu lipseai din viața mea. Tu nu m-ai iubit niciodată cu adevărat. Mă consideri duhul ce a fost trimis să te arunce în flăcările infernului. Eu îți provoc silă, ură și dispreț. De ce nu te bucuri că îl prefer pe tata? Ar trebui să te simți eliberată. Raiul pe care l-ai pierdut te cheamă înapoi. Nu trebuie decât să renunți la custodia mea în favoarea tatei.

Lacrimile curgeau în liniște, în vreme ce spuneam acele cuvinte. Faptul că rostisem cu voce tare ceea ce credeam m-a otrăvit și mai mult. M-am uitat la mama în speranța că voi citi în ochii ei ceva care să mă contrazică. Îmi doream cu disperare să mă înșel. Dar aceasta și-a ferit privirea. Atunci am înțeles că tot ceea ce spuseseam era purul adevăr. N-am putut îndura cruda realitate. Am fugit în dormitorul meu. M-am prăbușit pe pat odată cu sufletul meu distrus. Mi-am îngropat capul în pernă și am plâns până la epuizare. Îmi amintesc vag că tata a venit și m-a mângâiat pe păr, îngânându-mi un cântec de leagăn.

Acea noapte părea a fi însuși sufletul demonilor. Mă trezeam des urlând. Tata mă lua în brațe și mă liniștea cu același cântec până ce adormeam din nou ca apoi să o iau de la capăt din nou și din nou.

În dimineața următoare mă simțeam moartă pe dinăuntru. Eram singură în casă, ai mei pleaseră la proces. M-am uitat pe fereastră. Picături reci de ploaie sărutau sticla înghețată. Parcă cerul suferea odată cu mine.

Nu știu cât timp am stat înlemnită lângă fereastră, urmărind cum lacrimile naturii lăsau dăre pe geam. M-am întors surprinsă când o mână m-a atins blând pe umăr. Tata mi-a zâmbit fericit, tandru.

— S-a terminat, Elayla.

Cuvintele lui mi-au strâns stomacul într-o plasă de urzici.

În vinerea din acea săptămână, după ce m-am întors acasă de la școală, l-am găsit pe tata palid, cu telefonul în mână. Tremura. Când și-a ridicat privirea spre mine, pur și simplu am știut. Mi-am lăsat rucsacul să cadă cu o bufnitură înfundată și mi-am dus terorizată mâna la gură.

— Mama...

Doar atât am zis. Tata a aprobat sumbru din cap.

— Da. S-a spânzurat.

M-am prăbușit într-un scaun. Abia atunci am realizat că, totuși, o iubeam și că, poate, și ea m-a iubit puțin. Dar era prea târziu, prea târziu! Nu o mai puteam aduce la viață. Murise și ultimele cuvinte pe care le auzise de la mine fuseseră: *Mamă, tu ai făcut tot ce ai făcut din pură datorie. Tu nu m-ai iubit niciodată cu adevărat. Mă consideri duhul cel întunecat ce a fost trimis să te arunce în flăcările iadului. Eu îți provoc silă, ură și dispreț. De ce nu te bucuri că prefer să stau cu tata? Ar trebui să te simți eliberată. Raiul pe care l-ai pierdut te cheamă înapoi la el. Nu trebuie decât să renunți la custodia mea în favoarea tatei.*

Revelația m-a lovit ca un pumn în plămâni. DACĂ mama își pusese capăt zilelor din vina MEA?! DACĂ vorbele mele o răniseră atât de mult, încât nu a mai putut să îndure suferința?

Eu am ucis-o!

Am început să plâng de disperare și de durere. Nu moartea în sine a mamei mă chinuia cel mai tare, ci faptul că ultimele cuvinte pe care i le-am adresat fuseseră atât de pline de venin.

Tata m-a luat în brațe și m-a strâns cu putere. Cred că știa la ce mă gândeam. A șoptit:

— Nu e vina ta.

N-am spus nimic. Nu avea rost să-l contrazic. Am dat ușor din cap.

Am refuzat să particip la înmormântare. Din câte am înțeles, doar tata a fost prezent. M-a întristat că mama a trebuit să parcurgă singură ultimul ei drum, însă asta nu m-a făcut să regret că nu i-am fost alături.

Odată cu moartea ei, diavolul a întunecat din nou cerul vieții noastre. Tata a fost diagnosticat cu schizofrenie și a fost internat într-un spital de boli mintale. Când în sfârșit a fost externat, a făcut cancer. Nu avea să mai trăiască mult timp.

Eu m-am veștejit ca o floare răcăcită într-un viscol de zăpadă. Am început să mă închid tot mai mult în mine. M-am izolat de restul lumii, în special de oamenii ce duceau o viață desprinsă din rai. Bucuria lor era ca un ciob ce se implanta adânc în sufletul meu. Nu suportam gândul că eu eram privată de fericire. Deși aveam nevoie de ea ca de aer, nu avem parte de ea. Eram departe de tot ceea ce iubeam și tot ceea ce eram eu odinioară, devenind o persoană total diferită...

Eram departe de mine însămi.